

Pasijon 2011

Osvojila si mi srce, moja sestra, nevesta, osvojila si mi srce z enim samim pogledom, z enim biserom v svoji ogrlici. (Vp 4, 9-10.)

April je, čez teden dni bo maj in vse, kar se ni razdalo do sedaj, se bo razdalo tedaj. Ničesar ne vidim, vse je ena sama svetloba, en neskončen dan, ki prehaja v tvoj obraz, srce in dlani. Pomlad.

Toda v tistih dneh, po tisti stiski, bo sonce otemnelo in luna ne bo dajala svoje svetlobe. (Mr 13, 24-25.)

Zatem so pognale prve kali, prva življenja in prve skrbi. V deželo je prišla nova podoba, nov sen in se zažrla v naše meso in žile. Kri je ledenela in sonce je žgalo in ozračje ni več zmoglo teže vlage. Prišle so pomladne nevihte, razgrnile nežno prst in koreninam odprle sveže rane.

Prositate in vam bo dano, iščite in boste našli, trkajte in se vam bo odprlo. (Lk 11, 9-10.)

S plahimi koraki se vrneš na staro mesto, skloniš glavo in čakaš. Čakaš dan, dva, tri, mogoče večno. Tišina ostro zareže čez tvojo glavo, pot ti zastaja na koži in potem se te roka, ki si jo davno zapustil, dotakne, drži in poboža. Pomlad je - znova.

Tvoje bogastvo, tvoje blago in tvoje stvari, ... propadejo v osrčju morij ob dnevu tvojega padca. (Ez 27, 27-28.)

Dolgo je tole poletje, eno samo sonce, en sam dan, ena sama enakost med danes in jutri. Nič več ne gledam, ne sprašujem, nič več ne tipam. Vse že poznam, tvoj obraz, tvoje misli, tvoje besede, vsak vonj je enak, vsak glas. Prihajaš in odhajaš vendar te nikoli ni. Mislim, da rabim nove oči, nova ušesa in drugo srce.

Skrij svoje obličje pred mojimi grehi, vse moje krivde izbriši. (Ps 51, 11-12.)

Takrat ne zmoredš več, zapreš vrata, sedeš v kot in si želiš, da te ni. Mogoče nekdo potrka na podboj vrat, mogoče tega ni, mogoče drugi na pol priprto okno, vendar te ni. Ni te za trkanje, ni te za klicanje, ni te za življenje. Zatem te za roko zgrabi dotik, ki te odpelje do prve pomladi in skozi zadnjo lino v steni posije dan.

Vi ste vztrajali z menoj v mojih preizkušnjah, prepuščam vam kraljestvo, kakor ga je meni prepustil moj oče.

Z vej se stresa listje in zemljo zakrije rdeča, rumena, rjava dlan. Tam mimo stopata, mirna kot še nikoli doslej, in sonce le še greje in greje in potem pride zadnji krajec in neskončen mir. Jesen, ki spokojno čaka na zimo.